

Psalm 150 /wg BT wyd. 4/

¹ Alleluja.

Chwalcie Boga w Jego świątyni,
chwalcie Go na wyniosłym Jego nieboskłonie!

² Chwalcie Go za potężne Jego czyny,
chwalcie Go za wielką Jego potęgę!

³ Chwalcie Go dźwiękiem rogu,
chwalcie Go na harfie i cytrze!

⁴ Chwalcie Go bębniem i tańcem,
chwalcie Go na strunach i flecie!

⁵ Chwalcie Go na cymbałach dźwięcznych,
chwalcie Go na cymbałach brzęczących:

⁶ Wszystko, co żyje, niech chwali Pana!

Alleluja.

Alleluja. Chwalcie Boga w Jego świątyni ... na wyniosłym Jego nieboskłonie. W ostatnim Psalmie każdy z jego sześciu wierszy zawiera wezwanie do chwalenia Boga. Psalm 150 rozpoczyna się i kończy okrzykiem „alleluja” (chwalcie Pana), a „wewnątrz” dziewięć razy wezwanie zaczyna się od podobnego zwrotu („alleluhu” = chwalcie Go). To uwielbienie stanowi wspianą akord na zakończenie całej Księgi Psalmów. Pierwsza para wezwań wskazuje na miejsce uwielbienia Boga, łącząc Jego świątynię na ziemi i niebieską stolicę. Król Salomon modlił się do Pana przy poświęceniu świątyni: „wysłuchaj błaganie Twego sługi i Twego ludu, Izraela, ilekroć modlić się będzie na tym miejscu. Ty zaś wysłuchaj w miejscu swego przebywania – w niebie” (1Krl 8,30).

Chwalcie Go za potężne Jego czyny. Druga para wezwań zaprasza do wystawiania Boga za Jego dzieła, w których objawiła się Jego potęga. Psalmista nie podaje szczegółów, a zatem można przyjąć, że myśli o wszystkich Bożych dziełach, wymienianych w innych psalmach, zarówno o stworzeniu świata, jak i o zbawczej interwencji Boga w dziejach Izraela.

Chwalcie Go dźwiękiem rogu. Wyjątkowo dużo miejsca, bo aż trzy wersety, poświęcił psalmista, aby wymienić instrumenty, przy których towarzyszeniu należy oddać Bogu chwałę. Akompaniament muzyczny towarzyszył zwłaszcza dorocznym uroczystościom w świątyni, na których gromadzili się licznie pielgrzymi. Pierwsza Księga Kronik opisując organizację kultu w świątyni wymienia liczną grupę świątynnych śpiewaków i muzyków (1Krn 25). To wśród nich upatrujemy także autorów wielu z psalmów zebranych w tej księdze.

Wszystko, co żyje, niech chwali Pana! Ostatnim zaproszeniem tego Psalmu jest wezwanie wszystkich żyjących istot do wielbienia swego Stwórcy. Wezwanie skierowane do wszystkich „istot żywych” (zob. Rdz 1,20n.24; 2,7), przede wszystkim zaś do każdego człowieka, który został powołany do szczególnej służby Bogu. Stworzenie odnajduje swoją tożsamość i sens w ukierunkowaniu swego istnienia ku chwale Boga. To Niebo, to wieczność.

Boże, niech zgodnie Cię wielbią w harmonii głosów i serc wszystkie stworzenia niebieskie i ziemskie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv